

Гора; тукъ тѣ се спрѣха, и скривайки се заць канаритѣ, захванаха да разглѣждатъ долината.

Ѕздачитѣ възсѣднахъ на черни и бѣли конѣ, се раздѣлиха на голѣми купчини, въ голѣмо едни отъ други разстояние, и всичкитѣ бързо се искачвахъ къмъ Балканскитѣ извори. Отъ купчинитѣ ѳздачитѣ се распрѣснаха по единѣ, като че ли бѣха мрави отъ расхвърлянѣ мравуникѣ. Всичкитѣ казаци бързатъ къмъ върхътъ и се катерятъ по урвата, кой възсѣдналъ, кой пѣша, като влачи слѣдъ себе си конѣтъ за юздитѣ. Катерятъ се, катерятъ се и ето ги вече на върхътъ; конникъ слѣдъ конникъ тѣ пълпятъ между канаритѣ и занѣха всичката каменна пустиня. На тѣзи натрупана отъ скали повърхностъ не се виждатъ нито конетѣ, нито людитѣ, а се мѣркатъ само червенитѣ шепки като макови цвѣтове.

Старий Стефанъ ги показа на вѣйводата.

— Виждашъ ли какви сж тѣ хора, какви сж ѳздачи? Вѣйводата се начумери.

— О, ако тѣ бѣхж наши! Но не сж тѣ наши, а царски. Народа ги обича, защото народа обича всичко храбро, юнашко.

— Тѣ сж наши, наша крѣвь, наши дѣтца, наши братя. Царьтъ ги повика при себе си за войници, даде имъ оружие, конѣ, дрѣхи, прилѣзна, — рѣкъ тѣ какъ да му не служатъ съ вѣра и правда? Какъ може народа да не служи вѣрно на царя, който позволява на неговитѣ дѣтца въ службата да си оставатъ Славяни?

— Напстина, на мене и въ Сливенъ сжщото ми говориха. И напраздно бихме желали за да не бжде така. Ето, ако тѣ бѣхж Турци, Османлии, тогава работата е друга

— Но какво да се прави?

— Съ челото си нѣма стѣзната да разбиешъ, главата ще се пукне; и срѣщу водата нѣма да заплавашъ, нѣма да доплавашъ. Трѣбва да се стои мирно и да се чяка.

— Добръ, и спорѣдъ мене е така. Може би казачитѣ нѣма да ги има, тогава. . . .